

Κυριακή 29η Ὀκτωβρίου 2023

Κυριακή Ζ' Λουκᾶ.

(Λουκ. 8, 41 – 56).

«*τίς ὁ ἀψάμενός μου;*» (Λουκ. 8, 45).

Ἐνα χαριτωμένο γνώρισμα τῆς ἀνθρώπινης φύσης εἶναι ἡ φιλοδοξία. Πλαστήκαμε γιά τά ὑψηλά. Τώρα, πού πέσαμε στά χαμηλά, στοχεύουμε πάντα πρός τά πάνω. Ὑπάρχουν μωροφιλοδοξίες πού ἐξευτελίζουν τόν ἄνθρωπο. Ὑπάρχουν καί φιλοδοξίες πού τιμοῦν τόν ἄνθρωπο. Ἡ πιό ὑψηλή φιλοδοξία εἶναι νά ἀγγίξουμε τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Αὐτό τό ἄγγιγμα εἶναι ἡ πληρότητα καί ἡ δικαίωση τῆς φύσης μας.

Αὐτό τό ἄγγιγμα κατάφερε νά κάνει σήμερα ἡ αἰμορροούσα. Ἄγγιξε τόν Χριστό, καθώς Ἐκεῖνος πήγαινε στό σπίτι τοῦ ἄρχοντα

Ἰαείρου, γιά νά ἀναστήσει τό κοριτσάκι του. Ὁ Κύριος, ὅταν ἔνωσε αὐτό τό ἄγγιγμα, θέλησε νά ἀναδείξει τήν ποιότητα τῆς προσωπικότη-
 τας αὐτῆς τῆς γυναίκας. Ἔκανε τήν ἐρώτηση: «τίς ὁ ἀψάμενός μου;» ὄχι ἐπειδή εἶχε ἀπορία, ἀλλά ἐπειδή ἤξερε τήν ἀπάντηση! Ἦξερε ὅτι Τόν ἄγγιξε ἓνα διαμάντι. Θέλησε αὐτό τό δια-
 μάντι νά τό φωτίσει, νά ἀναδείξει τήν ἀξία του, νά τό παρουσιάσει ὡς παγκόσμιο παρά-
 δειγμα πίστεως. Ὁ Κύριος «ἐνώπιον παντός τοῦ λαοῦ» δόξασε τήν αἰμορροούσα γυναίκα, πού Τοῦ ἐμπιστεύτηκε τή ζωή καί τήν ἐλπίδα της. Τή θεράπευσε μέν μυστικά, ἀλλά τή δόξασε δημόσια καί παντοτινά, ὄχι γιά τήν ἀρρώστια της, ἀλλά γιά τόν πόθο καί τήν ἀρετή, μέ τήν ὁποία Τόν ἄγγιξε.

Ἀνάμεσα στό πλῆθος τῆς ἀνθρωπότητας περπατάει καί σήμερα ὁ Χριστός. Πορεύεται μέ σκοπό νά δώσει ζωή στούς ἀπονεκρωμένους ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἀμέτρητοι

ἄνθρωποι «συνέχουσι» καί «ἀποθλίβουσι» τόν Κύριο. Ἐλάχιστοι ὅμως Τόν ἀγγίζουν μέ τήν ποιότητα τοῦ ἀγγίγματος τῆς αἰμορροούσας. Προσπαθοῦμε νά προσεγγίσουμε τόν Ἰησοῦ καί νά Τόν ἀγγίξουμε μέ τήν «προσευχή» μας, μέ τά λόγια, μέ τά αἰτήματά μας, μέ τά παρόπονά μας, μέ τά ἐφήμερα καί ἀνόητα θέματά μας. Αὐτό ὅμως πού κάνουμε δέν εἶναι ἄγγιγμα γεμάτο ἐμπιστοσύνη, ἀγάπη καί ἐλπίδα. Εἶναι ἓνα ἄγγιγμα ἐνοχλητικό, πού μοιάζει περισσότερο μέ σπρώξιμο ἢ καί μέ ράπισμα... Θέλουμε νά τραβήξουμε τήν προσοχή τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τί ἀπαντοῦμε ὅταν Ἐκεῖνος κάνει τήν ἐρώτηση «τίς ὁ ἀψάμενός μου»; Ἔχουμε νά ἐπιδείξουμε τήν ταπείνωση καί τήν εὐγένεια τῆς αἰμορροούσας ἢ τό μόνο πού παρουσιάζουμε εἶναι ἡ μικροπρέπεια καί ὁ καιροσκοπισμός μας;

Ὁ Χριστός θέλει νά Τόν ἀγγίξουμε! Θέλει, ὄχι μόνο νά Τόν ἀγγίξουμε, ἀλλά καί νά Τόν

προσλαμβάνουμε. Θέλει νά ένώνεται μαζί μας σωματικά καί άληθινά. Θέλει όμως ή προσέγγιση καί τό άγγιγμά μας νά έχουν τά χαρακτηριστικά πού είχε τό άγγιγμα τής γυναίκας του σημερινού ευαγγελίου, δηλαδή άδίστακτη πίστη, μυστική ευγένεια καί ευχαριστιακό φρόνημα.

Ό Κύριος έπιθυμεί νά Τόν προσεγγίζουμε μέ άδίστακτη πίστη. Όταν σκεπτόμαστε τόν Θεό, νά μήν εισβάλλει στή σκέψη μας κανένα μικρόβιο άμφιβολίας. Ό Πλάστης καί Πατέρας μας είναι παντοδύναμος πέρα από κάθε άμφιβολία. Είναι γεμάτος άγάπη περισσότερο από κάθε προσμονή. Έχει σοφία καί δικαιοσύνη άπείρως μεγαλύτερη άπ' όλη μαζί τήν ανθρώπινη έπιστήμη καί λογική. Έχει διάκριση καί δικαιοσύνη ισχυρότερη από κάθε ανθρώπινη θέληση. Κρατεί τά σύμπαντα στήν παλάμη Του καί κυβερνάει τόν χώρο καί τόν χρόνο άλάνθαστα. Κάθε στιγμή μᾶς

ἀποκαλύπτεται μέσα από τό ἀπερινόητο θαῦμα τῆς ζωῆς. Ἡ παρουσία Του εἶναι ἔντονη μέσ' ἀπό τήν ἀπίστευτη ὁμορφιά πού μᾶς περιβάλλει. Ὅλα ὁμιλοῦν γιά τόν Θεό. Μέσ' ἀπό τά πάντα μᾶς ὁμιλεῖ ὁ Θεός. Τό μεγαλεῖο καί ὁ πλοῦτος τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐμπνέουν, γιά νά Τόν προσεγγίζουμε μέ πίστη. Μέ ἐμπιστοσύνη ἀπλώνουμε τά χέρια μας σ' Ἐκεῖνον πού Τοῦ ἀνήκουν τά πάντα.

Ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ καί θέλει νά Τόν ἀγγίζουμε, ἀλλά θέλει νά ἐρχόμαστε κοντά Του μέ μυστική εὐγένεια. Δέν θέλει τήν ψεύτικη εὐγένεια τῶν ὑποκριτῶν. Δέν θέλει τή φοβική εὐγένεια τῶν δούλων καί τῶν καιροσκόπων. Δέν θέλει τήν τυπική εὐγένεια τῶν ἀπό συνήθεια θρησκευόμενων. Θέλει τή μυστική εὐγένεια τῆς ἀγάπης πού ἔχει τό παιδί πρός τόν πατέρα του. Τήν εὐγένεια πού πηγάζει μέσα ἀπό τήν εὐγνωμοσύνη, τήν ταπείνωση, τήν ἀποδοχή καί τήν ἀναγνώριση. Θέλει νά

Τόν ἀγγίζουμε μέ τήν εὐγένεια τῆς ἀνοικτῆς καί καθαρῆς καρδιᾶς, μέ τήν εὐγένεια τοῦ μετανιωμένου ἄσωτου, τοῦ πονεμένου, συσταυρωμένου ληστῆ, τῆς ποθεινῆς μυροφόρας, τοῦ παρορμητικοῦ Παύλου. Θέλει νά Τόν ἀγγίζουμε, ὅπως τό ἔκανε ἡ Κυρία Θεοτόκος μέ τή δική της εὐγένεια καί τή δική της ἀθόρυβη ἀλλά ἀνυπέρβλητη ἀρετή.

Τέλος, ὁ Χριστός θέλει νά Τόν ἀγγίζουμε, ἀλλά νά εἶμαστε γεμάτοι ἀπό εὐχαριστιακό φρόνημα γι αὐτό τό ὑψηλό δῶρο πού μᾶς ἀξιώνει. Ὅλη ἡ ζωή μας εἶναι πολύτιμη, ἐφόσον ἀφιερώνεται στήν εὐχαριστία τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀχάριστος καί ἀγνώμων ἄνθρωπος διαβαίνει τή ζωή του ἄσκοπα, ἀφοῦ ποτέ δέν ὀσφραίνεται τά ἀρώματα ἀπό τήν παρουσία τῆς θείας χάρης. Ὁ εὐγνώμων ὅμως ἄνθρωπος λούζεται στό φῶς τῶν θεϊκῶν δωρεῶν, ἐπειδή δέν χορταίνει ἀπό τήν αὐθόρμητη διάθεση νά εὐχαριστεῖ καί νά δοξάζει τόν Θεό γιά τίς

ἀφθονοπάροχες εὐλογίες Του. Ὅταν κάθε ἀνάσα, κάθε σκέψη, κάθε κτύπος τῆς καρδιᾶς εἶναι μία πράξη εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεό, τότε ὁ ἄνθρωπος ἀξίζει νὰ ἀγγίξει τὸν Κύριο καὶ νὰ ἀγιαστεῖ ἀπὸ τὸ ἄγγιγμά του αὐτό. Τότε τὸ ἄγγιγμα αὐτό εἶναι καρπὸς ἀγάπης. Μιᾶς ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεό καὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ αἰμορροούσα ἄγγιξε τὸ κράσπεδο τῶν ἱματίων τοῦ Ἰησοῦ καὶ θεραπεύτηκε σωματικά. Τὸ ἄγγιγμά της εἶχε πίστη, εὐγένεια, ἀγάπη καὶ γι' αὐτὸ δοξάστηκε πνευματικά. Ἀγγίζουμε κι ἐμεῖς τὸν Κύριο. Ὅταν Ἐκεῖνος ρωτάει: «τίς ὁ ἀψάμενός μου;», ἅς ἔχουμε τὴν παρρησία νὰ ὁμολογοῦμε τὸν πόθο μας γιὰ τὸ πρόσωπό Του. Ἐναν πόθο γεμάτο ἀπὸ πίστη, εὐγένεια καὶ ἀγάπη, ἔτσι ὥστε νὰ ἀντλοῦμε τίς ἄπειρες εὐλογίες Του γιὰ πάντοτε. Ἀμήν.